HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera întâi)

22 martie 2017 *

„Marcă a Uniunii Europene — Procedură de decădere — Marca Uniunii Europene verbală The Specials — Utilizare serioasă — Articolul 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Acordul titularului mărcii — Articolul 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009”

În cauza T-336/15,

Windrush Aka LLP, cu sediul în Londra (Regatul Unit), reprezentată de S. Malynicz, QC, și de S. Britton, solicitor,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de J. Crespo Carillo, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO, intervenient în fața Tribunalului, fiind

Jerry Dammers, cu domiciliul în Londra, reprezentat de C. Fehler, solicitor, de H. Cuddigan și de B. Brandreth, barristers,

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei întâi de recurs a EUIPO din 18 martie 2015 (cauza R 1412/2014-1) privind o procedură de opoziție între Windrush Aka și domnul Dammers,

TRIBUNALUL (Camera întâi),

compus din doamna I. Pelikánová, președinte, domnii V. Valančius (raportor) și U. Öberg, judecători,

grefier: doamna J. Weychert, administrator,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 25 iunie 2015,

având în vedere memoriul în răspuns al EUIPO depus la grefa Tribunalului la 20 noiembrie 2015,

având în vedere memoriul în răspuns al intervenientului depus la grefa Tribunalului la 20 noiembrie 2015,

în urma ședinței din 6 decembrie 2016,

* * Limba de procedură: engleza.

pronunță prezenta

Hotărâre

Istoricul cauzei

1 La 27 iulie 2005, intervenientul, domnul Jerry Dammers, a obținut din partea Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), în temeiul Regulamentului (CE) nr. 40/94 al Consiliului din 20 decembrie 1993 privind marca comunitară (JO 1994, L 11, p. 1, Ediție specială, 17/vol. 1, p. 146), cu modificările ulterioare [înlocuit de Regulamentul (CE) nr. 207/2009 al Consiliului din 26 februarie 2009 privind marca Uniunii Europene (JO 2009, L 78, p. 1)], înregistrarea sub numărul 3725082 a mărcii Uniunii Europene verbale The Specials.

2 Produsele și serviciile pentru care marca Uniunii Europene sus-menționată a fost înregistrată făceau parte din clasele 9, 16, 25 și 41 în sensul Aranjamentului de la Nisa privind clasificarea internațională a produselor și serviciilor în vederea înregistrării mărcilor din 15 iunie 1957, cu revizuirile și modificările ulterioare, și corespundeau, pentru fiecare dintre aceste clase, descrierii următoare:

— clasa 9:„Aparate și instrumente științifice, nautice, geodezice, fotografice, cinematografice, optice, de cântărire, de măsurare, de semnalizare, de control (verificare), de siguranță (salvare) și didactice; aparate și instrumente pentru conducerea, distribuirea, transformarea, acumularea, reglarea sau comanda curentului electric; aparate pentru înregistrarea sunetului și a imaginilor și aparate pentru transmiterea sunetului și a imaginilor, precum și aparate pentru reproducerea sunetului și a imaginilor; suporturi de înregistrare magnetică, discuri acustice; distribuitoare automate și mecanisme pentru aparate acționate cu jetoane; case de marcat, mașini de calculat, echipamente pentru tratarea informației și calculatoare; extinctoare”;

— clasa 16: „Ambalaje pentru compact discuri, benzi audio și discuri video digitale; fotografii, produse de imprimerie și afișe sub formă de huse, broșuri și etichete pentru compact discuri, benzi audio și discuri video digitale; fotografii; produse de imprimerie și panouri pentru producerea de afișe”;

— clasa 25: „Îmbrăcăminte, încălțăminte, articole care servesc la acoperirea capului”;

— clasa 41: „Educație; instruire; divertisment; activități sportive și culturale”.

3 La 30 octombrie 2012, reclamanta, Windrush Aka LLP, a formulat o cerere de decădere din drepturile asupra mărcii Uniunii Europene sus-menționate, în temeiul articolului 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, pentru ansamblul produselor și serviciilor vizate la punctul 2 de mai sus, pentru motivul absenței utilizării serioase a acestei mărci.

4 Prin Decizia din 17 martie 2014, divizia de anulare a admis în parte cererea de decădere. Aceasta a pronunțat decăderea din drepturile asupra mărcii contestate pentru produsele și serviciile vizate la punctul 2 de mai sus, cu excepția „discurilor compacte [audio-video]” și a „publicațiilor electronice descărcabile” care fac parte din clasa 9, pentru care acesta a menținut validitatea înregistrării mărcii contestate.

5 La 19 mai 2014, în temeiul articolelor 58-64 din Regulamentul nr. 207/2009, reclamanta a formulat o cale de atac la EUIPO împotriva deciziei diviziei de anulare în măsura în care aceasta a menținut validitatea înregistrării mărcii contestate pentru produsele amintite la punctul 4 de mai sus.

6 Prin Decizia din 18 martie 2015 (denumită în continuare „decizia atacată”), Camera întâi de recurs a EUIPO a admis în parte calea de atac. Aceasta a anulat decizia diviziei de anulare în măsura în care aceasta a menținut validitatea înregistrării mărcii contestate pentru „publicațiile electronice descărcabile”, care fac parte din clasa 9, și a pronunțat decăderea din drepturile asupra mărcii pentru aceste produse. În schimb, aceasta a confirmat validitatea mărcii contestate pentru „discurile compacte [audio-video]” care fac parte din clasa 9, pentru motivul că această marcă a fost utilizată de un terț cu consimțământul intervenientului și a făcut obiectul unei utilizări serioase pentru produsele menționate.

Concluziile părților

7 Reclamanta solicită Tribunalului:

— anularea deciziei atacate;

— obligarea EUIPO la plata cheltuielilor de judecată.

8 EUIPO și intervenientul solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

9 În susținerea acțiunii formulate, reclamanta invocă un motiv unic întemeiat, în esență, pe încălcarea articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, întrucât camera de recurs ar fi considerat în mod eronat că intervenientul a consimțit în mod valabil la utilizarea mărcii contestate de către un terț, în sensul acestei dispoziții.

10 Trebuie amintit că articolul 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede în esență că titularul mărcii Uniunii Europene este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri prezentate la EUIPO, în cazul în care, pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări serioase în Uniunea Europeană pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și în cazul în care nu există motive întemeiate pentru neutilizarea ei.

11 În această privință, potrivit articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, utilizarea mărcii cu consimțământul titularului este considerată ca fiind realizată de titular.

12 Cu titlu introductiv, este necesar să se arate că, în cererea introductivă, reclamanta nu a contestat aprecierea camerei de recurs conform căreia marca contestată a făcut obiectul unei utilizări serioase în ceea ce privește „discurile compacte [audio-video]” care fac parte din clasa 9.

13 Cu toate acestea, în ședință, aceasta a arătat că valoarea redevențelor plătite intervenientului în schimbul folosirii mărcii contestate, prezentate de intervenient în fața EUIPO, era prea scăzută pentru a demonstra utilizarea serioasă a mărcii contestate. Această afirmație, în măsura în care urmărește să repună în discuție pentru prima dată în ședință aprecierea camerei de recurs asupra utilizării serioase a mărcii contestate, trebuie respinsă ca inadmisibilă. Astfel, ea nu poate fi considerată o dezvoltare a motivului întemeiat pe încălcarea articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 sau ca având o strânsă legătură cu acel motiv.

14 Prin urmare, Tribunalul trebuie să se pronunțe numai cu privire la problema dacă utilizarea serioasă a mărcii contestate pentru aceste produse a fost efectuată cu consimțământul intervenientului, în sensul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

15 În susținerea motivului său unic, reclamanta invocă cinci critici.

Cu privire la prima critică, întemeiată pe absența luării în considerare a articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009

16 Reclamanta susține că, în mod eronat, camera de recurs a citat în decizia atacată articolul 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, deși această dispoziție nu era pertinentă pentru soluționarea cauzei cu care era sesizată, spre deosebire de articolul 15 alineatul (2) din regulamentul menționat.

17 Potrivit articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, dovada utilizării serioase a unei mărci include, de asemenea, dovada utilizării acesteia sub o formă care diferă prin elemente care nu alterează caracterul distinctiv al respectivei mărci în forma în care aceasta a fost înregistrată.

18 Scopul acestei dispoziții, care evită impunerea unei conformități stricte între forma utilizată a mărcii și cea sub care marca a fost înregistrată, este de a permite titularului acesteia din urmă să aducă semnului, cu ocazia exploatării sale comerciale, modificările care, fără a-i altera caracterul distinctiv, permit să îl adapteze mai bine cerințelor de comercializare și de promovare a produselor sau serviciilor în cauză. În conformitate cu scopul său, domeniul de aplicare material al acestei dispoziții trebuie să fie limitat la situațiile în care semnul utilizat în mod concret de titularul unei mărci pentru a desemna produsele sau serviciile pentru care aceasta a fost înregistrată constituie forma sub care aceeași marcă este exploatată comercial [a se vedea Hotărârea din 10 decembrie 2015, Sony Computer Entertainment Europe/OAPI – Marpefa (Vieta), T-690/14, nepublicată, EU:T:2015:950, punctul 31 și jurisprudența citată].

19 În speță, este cert că problema unei eventuale utilizări a mărcii contestate sub o formă diferită de cea sub care fusese înregistrată nu făcea parte din obiectul litigiului nici în fața diviziei de anulare, nici în fața camerei de recurs.

20 În plus, părțile consideră, de comun acord, că se solicita camerei de recurs să se pronunțe, în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, asupra problemei dacă intervenientul consimțise sau nu consimțise la utilizarea de către un terț a mărcii contestate și că, citând articolul 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, camera de recurs nu a citat dispoziția pertinentă în acest scop.

21 Cu toate acestea, trebuie să se constate că, la punctele 38-45 din decizia atacată, camera de recurs a cercetat dacă intervenientul își dăduse acordul pentru utilizarea de către un terț a mărcii contestate. Astfel, în acest scop, aceasta a interpretat contractul invocat de reclamantă, încheiat la 8 iunie 1979 între intervenient și alți artiști, pe de o parte, și o casă de discuri, pe de altă parte (denumit în continuare „contractul din 8 iunie 1979”), în scopul de a determina dacă reieșea din acest contract că intervenientul consimțise sau nu consimțise la utilizarea numelui grupului de muzică „The Specials” de către această casă de discuri. În această privință, ea a concluzionat că utilizarea acestui nume de către casa de discuri menționată fusese realizată cu consimțământul intervenientului.

22 În consecință, trebuie să se considere că camera de recurs s-a pronunțat asupra problemei, cu care a fost sesizată, de a stabili dacă intervenientul consimțise la utilizarea de către un terț a mărcii contestate și că a aplicat, în acest scop, articolul 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

23 Rezultă că citarea de către camera de recurs a articolului 15 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009 în locul articolului 15 alineatul (2) din acest regulament constituie o eroare de natură pur formală care nu influențează rezultatul aprecierii camerei de recurs cu privire la problema cu care a fost sesizată.

24 În consecință, prima critică trebuie înlăturată.

Cu privire la a doua critică, întemeiată pe încălcarea noțiunii de consimțământ ca noțiune autonomă a dreptului Uniunii

25 Reclamanta susține că, întrucât nu a luat în considerare articolul 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 pentru a aprecia dacă intervenientul consimțise la utilizarea de către un terț a mărcii contestate, camera de recurs nu a ținut seama de faptul că noțiunea de consimțământ pentru utilizarea menționată în această dispoziție trebuia să fie interpretată exclusiv din punctul de vedere al dreptului Uniunii. În această privință, camera de recurs s-ar fi întemeiat în mod greșit, pentru a respinge argumentele reclamantei, pe absența unor decizii ale High Court of Justice (England and Wales) [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor), Regatul Unit] care să interpreteze dispozițiile pertinente din contractul din 8 iunie 1979.

26 În plus, conform reclamantei, camera de recurs ar fi interpretat în mod eronat anumite dispoziții ale contractului din 8 iunie 1979, neluând în considerare că acest contract presupunea cesiunea către un terț a tuturor drepturilor referitoare la utilizarea numelui grupului de muzică „The Specials” în legătură cu înregistrările muzicale realizate de grupul respectiv.

27 În ceea ce privește, în primul rând, argumentul reclamantei conform căruia camera de recurs nu a apreciat noțiunea de consimțământ pentru utilizare exclusiv în raport cu dreptul Uniunii, trebuie constatat că acesta este întemeiat pe premisa conform căreia respectiva cameră nu ar fi luat în considerare articolul 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 pentru a aprecia dacă intervenientul consimțise la utilizarea de către un terț a mărcii contestate. Or, astfel cum s-a arătat la punctul 22 de mai sus, aprecierile camerei de recurs cu privire la acest aspect au fost făcute în temeiul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

28 În plus, la punctul 40 din decizia atacată, camera de recurs a arătat că, întrucât contractul din 8 iunie 1979 era reglementat de dreptul englez, numai High Court of Justice (England and Wales) [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor)] era competentă să îl interpreteze. Aceasta a adăugat că reclamanta nu a invocat nicio decizie a acestei instanțe în măsură să susțină argumentul conform căruia drepturile referitoare la numele grupului de muzică „The Specials” ar fi fost transferate unui terț.

29 Reiese din cuprinsul punctului 40 din decizia atacată că camera de recurs a evocat absența eventualelor decizii ale acestei instanțe numai cu scopul de a constata că un argument al reclamantei nu era susținut. În schimb, nu trebuie să se deducă, astfel cum face reclamanta, că camera de recurs ar fi apreciat consimțământul intervenientului din perspectiva unor astfel de decizii, iar nu din perspectiva articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul 207/2009, astfel cum aceasta a procedat în mod întemeiat.

30 În consecință, argumentul reclamantei trebuie respins.

31 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul reclamantei întemeiat pe interpretarea eronată a anumitor dispoziții din contractul din 8 iunie 1979, acesta trebuie examinat odată cu a patra critică, prin care reclamanta reproșează camerei de recurs că nu a luat în considerare anumite dispoziții ale contractului respectiv.

32 În consecință, a doua critică trebuie respinsă.

Cu privire la al treilea motiv, întemeiat pe inversarea sarcinii probei consimțământului privind utilizarea de către un terț a mărcii contestate

33 Reclamanta susține că din absența luării în considerare de către camera de recurs a articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 reiese că aceasta din urmă, încălcând această dispoziție, a inversat sarcina probei consimțământului privind utilizarea de către un terț a mărcii contestate. Astfel, camera de recurs ar fi reproșat, în mod eronat, reclamantei că nu a prezentat hotărâri judecătorești apte să susțină afirmațiile sale referitoare la conținutul anumitor dispoziții ale contractului din 8 iunie 1979. Or, camera menționată ar fi trebuit să solicite intervenientului să prezinte elemente de probă suplimentare ale consimțământului său cu privire la utilizarea mărcii contestate, dacă aceasta considera că elementele deja prezentate erau insuficiente, și nu să ceară reclamantei să demonstreze lipsa consimțământului intervenientului.

34 Trebuie amintit că, în cadrul unei proceduri de decădere, revine titularului mărcii contestate sarcina de a dovedi că a consimțit la pretinsa utilizare a acestei mărci de către un terț [a se vedea Hotărârea din 13 ianuarie 2011, Park/OAPI – Bae (PINE TREE), T-28/09, nepublicată, EU:T:2011:7, punctul 60 și jurisprudența citată].

35 În speță, astfel cum reclamanta arată în mod întemeiat, îi revenea intervenientului sarcina de a dovedi că a consimțit la utilizarea de către un terț a mărcii contestate.

36 În schimb, reclamanta susține în mod greșit că camera de recurs i-a atribuit ei sarcina probei absenței unui astfel de consimțământ.

37 Astfel, în primul rând, pe de o parte, reiese din cuprinsul punctului 4 din decizia atacată că intervenientul a prezentat, în observațiile formulate cu privire la cererea de decădere formulată de reclamantă, dovada redevențelor plătite de terți în schimbul utilizării de către aceștia a mărcii contestate. Pe de altă parte, camera de recurs a arătat, la punctele 42 și 43 din decizia menționată, că utilizarea de către un terț a mărcii contestate a condus la plata de redevențe în beneficiul intervenientului pe toată perioada în care utilizarea mărcii contestate trebuia să fie dovedită, aspect din care camera menționată a dedus existența consimțământului intervenientului pentru utilizarea de către un terț a mărcii contestate. Rezultă de aici că, pe baza unor elemente de probă prezentate de intervenient, camera de recurs a dedus existența respectivului consimțământ, conform jurisprudenței amintite la punctul 34 de mai sus.

38 În al doilea rând, astfel cum s-a arătat la punctul 29 de mai sus, camera de recurs nu a examinat consimțământul intervenientului pentru utilizarea de către un terț a mărcii contestate prin raportare la eventualele decizii ale High Court of Justice (England and Wales) [Înalta Curte de Justiție (Anglia și Țara Galilor)].

39 În consecință, reclamanta nu poate susține că camera de recurs i-a atribuit ei sarcina probei absenței consimțământului intervenientului pentru utilizarea de către un terț a mărcii contestate.

40 În consecință, a treia critică trebuie respinsă.

Cu privire la a patra critică, întemeiată pe absența luării în considerare a anumitor dispoziții ale contractului din 8 iunie 1979

41 Reclamanta reproșează camerei de recurs că nu a luat în considerare anumite dispoziții ale contractului din 8 iunie 1979, din care reieșea că intervenientul cedase drepturi legate de activitatea grupului de muzică „The Specials”, cuprinzând drepturile referitoare la orice utilizare a numelui grupului, inclusiv

în calitate de marcă, astfel încât acesta nu mai era titular al drepturilor respective. Aceasta adaugă că, dată fiind cesiunea acestor drepturi, elementele de probă prezentate de intervenient nu erau, contrar aprecierii camerei de recurs, de natură să stabilească că acesta consimțise la utilizarea de către un terț a mărcii contestate.

42 Referitor, în primul rând, la argumentul legat de pretinsa cesiune a drepturilor sale de către intervenient în temeiul contractului din 8 iunie 1979, EUIPO îi contestă admisibilitatea. Acesta susține că, prin acest argument, reclamanta pretinde, în realitate, că intervenientul nu beneficia de dreptul de a cere înregistrarea mărcii contestate și că era, în consecință, de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii menționate, în sensul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009. Or, pe de o parte, această dispoziție nu ar fi aplicabilă în cadrul unei proceduri de decădere din drepturile asupra unei mărci a Uniunii Europene și, pe de altă parte, articolul 15 alineatul (2) din Regulamentul 207/2009 ar privi utilizarea unei mărci, și nu proprietatea asupra sa.

43 Trebuie amintit că, în temeiul articolului 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, nulitatea mărcii Uniunii Europene este declarată ca urmare a unei cereri depuse la EUIPO sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere, atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii.

44 În speță, reclamanta arată că utilizarea mărcii contestate rezulta din drepturile pe care intervenientul, în opinia ei, le cedase în temeiul contractului din 8 iunie 1979 și asupra cărora el nu mai era, în consecință, titular în momentul depunerii cererii de înregistrare a acestei mărci.

45 Desigur, acest argument poate fi interpretat ca subînțelegând că intervenientul nu putea să depună o cerere de înregistrare a numelui grupului de muzică „The Specials” ca marcă a Uniunii Europene. Cu toate acestea, în cadrul procedurii de decădere din drepturile asupra mărcii contestate, reclamanta nu a invocat, bazându-se pe articolul 52 alineatul (1) litera (b) din Regulamentul nr. 207/2009, reaua-credință a intervenientului în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii menționate.

46 Astfel, reclamanta consideră numai că intervenientul nu a putut să consimtă, în sensul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, la utilizarea de către un terț a mărcii contestate în perioada în care utilizarea serioasă trebuie să fie dovedită, de vreme ce acesta nu mai era titularul drepturilor cedate în temeiul contractului din 8 iunie 1979. În consecință, EUIPO repune în discuție în mod greșit admisibilitatea argumentului reclamantei.

47 Cu toate acestea, EUIPO contestă în mod întemeiat temeinicia acestui argument. Astfel, trebuie să se constate că acesta este lipsit de pertinență pentru a se stabili, conform articolului 51 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, că marca contestată nu a făcut obiectul unei utilizări serioase din partea intervenientului sau cu consimțământul acestuia din urmă.

48 Trebuie amintit că *ratio legis* a cerinței potrivit căreia o marcă trebuie să fi făcut obiectul unei utilizări serioase pentru a fi protejată în temeiul dreptului Uniunii constă în faptul că registrul EUIPO nu poate fi asimilat cu un depozit strategic și static care conferă unui deținător inactiv un monopol legal pentru o perioadă nedeterminată [Hotărârea din 15 septembrie 2011, centrotherm Clean Solutions/OAPI – Centrotherm Systemtechnik (CENTROTHERM), T-427/09, EU:T:2011:480, punctul 24].

49 În speță, trebuie amintit că intervenientul a obținut înregistrarea mărcii contestate la 27 iulie 2005 și că, în calitate de titular al acestei mărci, el beneficiază, conform dispozițiilor articolului 9 alineatul (1) prima teză din Regulamentul nr. 207/2009, de un drept exclusiv asupra acestei mărci. Or, rezultă din dispozițiile articolelor 51 și 55 din Regulamentul nr. 207/2009 că o marcă a Uniunii Europene beneficiază de o prezumție de validitate [a se vedea prin analogie Hotărârea din 13 septembrie 2013,

Fürstlich Castell'sches Domänenamt/OAPI – Castel Frères (CASTEL), T-320/10, EU:T:2013:424, punctul 27, și Hotărârea din 25 noiembrie 2015, Ewald Dörken/OAPI – Schürmann (VENT ROLL), T-223/14, nepublicată, EU:T:2015:879, punctul 56].

50 Rezultă că reclamanta nu poate să se bazeze în mod valabil, în susținerea acțiunii formulate, care privește o procedură de decădere întemeiată pe articolul 51 alineatul (1) litera (a) din Regulamentul nr. 207/2009, pe pretinsa cesiune, în temeiul contractului din 8 iunie 1979, a drepturilor asupra numelui grupului de muzică „The Specials" pentru a stabili că marca contestată, înregistrată la 27 iulie 2005, nu a făcut obiectul unei utilizări serioase din partea intervenientului sau cu consimțământul acestuia, în sensul articolului 15 din Regulamentul nr. 207/2009.

51 În al doilea rând, în ceea ce privește argumentul întemeiat pe absența valorii probante a elementelor de probă prezentate de intervenient, trebuie amintit că îi revenea acestuia sarcina de a dovedi că a consimțit la utilizarea acestei mărci de către un terț.

52 În plus, este necesar să se arate că, ținând seama de importanța efectului stingerii dreptului exclusiv al titularului unei mărci a Uniunii Europene de a utiliza această marcă pe care îl determină, consimțământul trebuie să fie exprimat astfel încât să se deducă în mod cert voința de a renunța la acel drept. O astfel de voință rezultă în mod normal dintr-o formulare expresă a consimțământului. Cu toate acestea, nu poate fi exclus ca, în anumite cazuri, aceasta să poată rezulta implicit din circumstanțele și din elementele anterioare, concomitente sau posterioare utilizării mărcii în cauză de către un terț, care exprimă de asemenea, în mod cert, o renunțare a titularului la dreptul său [a se vedea Hotărârea din 13 ianuarie 2011, PINE TREE, T-28/09, nepublicată, EU:T:2011:7, punctul 61 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 30 ianuarie 2015, Now Wireless/OAPI – Starbucks (HK) (now), T-278/13, nepublicată, EU:T:2015:57, punctul 35].

53 În speță, întrucât cererea de decădere a fost depusă de reclamantă la 30 octombrie 2012, perioada de cinci ani care este vizată de dispoziția sus-menționată se întindea de la 30 octombrie 2007 la 29 octombrie 2012 (denumită în continuare „perioadă pertinentă"), ceea ce părțile nu contestă.

54 Cu scopul de a stabili utilizarea serioasă a mărcii contestate în perioada pertinentă, intervenientul a prezentat în fața EUIPO scrisori care i-au fost adresate de un expert-contabil și care detaliau redevențele care îi fuseseră plătite de terții care au utilizat marca contestată între 2007 și 2012, precum și evidențe detaliate ale acestor redevențe privind aceeași perioadă.

55 Reclamanta nu contestă autenticitatea acestor documente. În schimb, ea susține că acestea nu stabilesc la un standard juridic corespunzător consimțământul intervenientului pentru folosirea mărcii contestate de terții menționați în documentele respective.

56 Acest argument trebuie respins. Astfel, potrivit jurisprudenței, atunci când titularul unei mărci a Uniunii Europene prezintă acte de utilizare a acestei mărci de către un terț în susținerea invocării utilizării sale serioase, în sensul articolului 15 din Regulamentul nr. 207/2009, el pretinde, implicit, că această utilizare a fost făcută cu consimțământul său (a se vedea Hotărârea din 13 ianuarie 2011, PINE TREE, T-28/09, nepublicată, EU:T:2011:7, punctul 62 și jurisprudența citată, și Hotărârea din 30 ianuarie 2015, now, T-278/13, nepublicată, EU:T:2015:57, punctul 36 și jurisprudența citată). În plus, pare puțin probabil ca intervenientul să fi putut să dispună de aceste documente și să le prezinte ca probe ale utilizării mărcii contestate dacă această utilizare a fost făcută împotriva voinței sale.

57 În consecință, trebuie să se considere că aceste elemente constituiau o bază suficient de solidă pentru a permite să se deducă faptul că utilizarea mărcii contestate a fost efectuată cu consimțământul intervenientului în perioada pertinentă.

58 În consecință, camera de recurs a arătat în mod întemeiat, pe de o parte, la punctul 42 din decizia atacată, că intervenientul a primit plata redevențelor în schimbul autorizației date terților de a folosi marca contestată și, pe de altă parte, a considerat, la punctul 45 din această decizie, că această marcă a fost utilizată cu consimțământul intervenientului.

59 Prin urmare, a patra critică trebuie respinsă.

Cu privire la a cincea critică, întemeiată pe luarea în considerare a unor considerații nepertinente

60 Reclamanta reproșează camerei de recurs că a apreciat dacă intervenientul a consimțit la folosirea de către un terț a mărcii contestate, în sensul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, ținând cont de trei considerații care nu erau, în opinia ei, pertinente în acest scop. Astfel, ar fi lipsită de importanță, în primul rând, circumstanța indicată de camera de recurs la punctul 42 din decizia atacată, conform căreia drepturile legate de un nume sau de o marcă nu sunt, în mod obișnuit, cedate în cadrul unui contract de înregistrare între un artist și o casă de discuri. În al doilea rând, ar fi, de asemenea, lipsit de pertinență faptul, constatat la punctul 43 din decizia atacată, că respectiva casă de discuri cu care intervenientul a încheiat contractul din 8 iunie 1979 nu a revendicat drepturile asupra mărcii contestate în fața EUIPO. În al treilea rând, faptul că, la punctul 44 din decizia atacată, camera de recurs interpretează argumentele reclamantei ca urmărind să stabilească reaua-credință a intervenientului la momentul depunerii mărcii contestate, în sensul articolului 52 alineatul (1) din Regulamentul nr. 207/2009, ar obliga-o, într-adevăr, să introducă o cerere de declarare a nulității mărcii contestate pe acest temei. Or, problema eventualei rele-credințe a intervenientului nu este pertinentă pentru a aprecia consimțământul său la utilizarea de către un terț a mărcii contestate.

61 Astfel cum s-a arătat la punctele 37 și 54 de mai sus, camera de recurs a dedus existența consimțământului intervenientului din elementele de probă prezentate de acesta din urmă, conform jurisprudenței amintite la punctul 34 de mai sus, în special din scrisorile unui expert-contabil care detaliază redevențele care îi fuseseră plătite în schimbul folosirii mărcii contestate, precum și din evidențele detaliate ale acestor redevențe în perioada pertinentă. Astfel cum reiese din cuprinsul punctului 57 de mai sus, aceste elemente erau suficiente pentru a stabili, în sine, că intervenientul consimțise la utilizarea de către un terț a mărcii contestate, în sensul articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

62 În plus, trebuie arătat că afirmațiile camerei de recurs criticate de reclamantă nu urmăreau, în sine, să stabilească consimțământul intervenientului, ci aduceau un răspuns argumentelor reclamantei prezentate în fața camerei menționate, astfel cum sunt rezumate la punctul 14 liniuțele 1-5 și la punctul 39 din decizia atacată.

63 Rezultă că a cincea critică este inoperantă și că trebuie, în consecință, să fie înlăturată.

64 Întrucât niciuna dintre criticile invocate de reclamantă nu este întemeiată, motivul unic trebuie să fie respins și, prin urmare, acțiunea trebuie respinsă în totalitate.

Cu privire la cheltuielile de judecată

65 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât reclamanta a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor EUIPO și ale intervenientului.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera întâi)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă Windrush Aka LLP la plata cheltuielilor de judecată.

Pelikánová Valančius Öberg

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 22 martie 2017.

Semnături